

Andra söndagen efter trefaldighet, Följ mig, du duger, Mark 2:13-17

När vi tar emot kallelse att vandra vårt liv med Jesus är det lätt att slås av tanken ”duger jag”. Vi känner bättre än någon annan våra egna brister och synder. Jag känner inte er utan och innan man jag vet väldigt väl att jag själv är full av synder och brister. Och om inte ni tillhör någon ny mänsklighet så gör också ni det. Det finns en positiv del med denna känsla av otillräcklighet. När jag i skenet av Jesus helighet ser min egen synd så kan det väcka en längtan efter helighet.

Denna längtan har varit grunden för många väckelser som dragit fram i vår värld. Avgörande figurer för den kristna traditionen som Augustinus och Luther drevs av en stor syndanöd. Det som gör att en sådan syndanöd kan bli positiv är om den går hand i hand med en tro. En tro på både Gud och mig själv. Att Gud kan förlåta mig och att jag är värdig att bli förlåten. Om man bär med sig en sådan tro driver syndanöden oss rätt in i Guds oändliga nåd. Då inser vi att våra egna gärningar inte kan frälsa oss. Precis som Augustinus och Luther insåg.

Men om jag tvivlar på Gud så gäller det för mig att med hjälp av fromma handlingar som fasta, bön och liknande vinna nåden på egen hand. Handlingar som i sig själva inte är fel, tvärtom, men som med fel drivkraft blir det. Och utan en tro på mig själv så kommer jag börja leta efter sådant som kan förbättra mina chanser. Avlatsbrev i Luthers tid där man köpte sig en rätt till Guds nåd, och ett pliktfyllt engagemang i kyrkans hela verksamhet i vår tid, är sådant vi drivs till utan tro på oss själva och utan tro på Gud.

Jesus han visade en tro på människan. Och han visar oss att vi kan ha en tro på Gud. Dagens evangelietext lyfter fram grunden för vår kallelse som kristna. Att vi aldrig behöver skämmas för vem vi är. Att Jesus kallar oss inte trots, utan tack vare, att vi just är fallna människor. Och jag tror att vi kan lära oss mycket om hur en församling bör vara genom att se hur Jesus kallade olika människor till efterföljelse.

En av de saker som skiljer Jesus från oss vanliga människor är att han kompromisslöst faktiskt levde som han lärde. Han inte bara sa att Guds nåd gällde alla, han gick också ut till alla. I Mark 2:13-17 kan vi läsa om en sådan händelse;

Tullindrivaren Levi kallas

Och han gick längs sjön igen. Alla människor kom till honom, och han undervisade dem. När han gick där fick han se Levi, Alfaios son, sitta utanför tullhuset, och han sade till honom: "Följ mig!" Och Levi steg upp och följde honom. När Jesus sedan låg till bords i hans hus var det många tullindrivare och syndare som låg till bords tillsammans med honom och hans lärjungar, för det var många som följde honom. När de skriftlärdade bland fariseerna fick se att han åt med syndare och tullindrivare sade de till hans lärjungar: "Äter han med tullindrivare och syndare?" Jesus hörde det och sade: "Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare."

Att vara tullindrivare innebar inte att vara illa omtyckt sådär lit i allmänhet. Samtida judiska texter jämför dem med rånare och mördare. En tullindrivare blev utesluten ur synagogan och hela familjen sågs som avfällingar. När Jesus kallar Levi är det alltså inte lite excentriskt, det är en skandal. Dessutom kan man läsa att det var *många* syndare och tullindrivare som följde med de två.

Men okej, om man inte söker upp syndare hur ska man då kunna lära dem hur de ska bete sig? Hur ska man då kunna få dem att omvända sig? Så Jesus samlade upp dessa megasyndare och så gav han dem en domspredikan så att helvetets svaveldoft satt kvar i näsborrarna på dem i flera dagar. Eller? Nja inte precis. Han kallar dem genom ett öppet "följ mig" och så går han och delar en måltid med dem. Att äta med syndare var än värre än att bara kalla dem att följa. I måltiden kom man varandra nära. Det är att dela livet. En sann jude skulle aldrig ätit med någon som inte hade den rätta tron, än mindre med tullindrivare.

Jesus gör ingen skillnad när han kallar lärjungarna, den rike ynglingen eller tullindrivarna. Hans ord är de samma. Följ mig! Den som tog emot Jesus ord hade ett val. Man kunde välja att följa eller som ynglingen bli kvar i det liv man hade. För den som valde att följa Jesus väntade ett nytt liv. Men, och detta är ett alldeles avgörande *men*. Man var inte tvungen att göra om sig för att få följa honom. Visst var man tvungen att oerhört radikalt lämna det liv man levde innan. Men man var ändå kallad precis som man var.

Och som Jesus visar här med tullindrivarna så handlar det inte om att följa på avstånd. Att krypa efter, ovärdig att vara honom nära. Nej det handlar om att komma honom så nära att man verkligen delar hans liv. Jesus gör klart att det är de sjuka som behöver hjälp, inte de friska. Kanske kan man faktiskt säga att en av våra viktigaste egenskaper som församling är vår synd och vår svaghet. Det är på grund av den som vi behöver Jesus. Den perfekta församlingen behöver ingen annat än sig själv. Men då måste vi också våga visa vår svaghet. Då kan vi inte ha ett ideal där det kristna livet är utan bekymmer ständigt i smörjelsen. Då måste vi våga tro att den kristna tron verkligen håller i ett vanligt mänskligt liv.

Att följa Jesus handlar om att lita på honom, att tro på honom. Som jag ser det är det just det som också är grunden i att vara medlem i en församling. Att man vill följa Jesus. Och för att kunna göra det så ska man vara sjuk, man ska behöva honom. Ibland tror jag att vi har en felaktig syn på vad församlingen är. Det viktiga blir då att man tror rätt, och kanske framförallt lever rätt. Moralen blir viktigare än livet med mästaren. Visst du vill säkert följa Jesus men om du inte slutar röka eller gör något åt ditt samboboende så kan du tyvärr inte gå med i vår församling.

I sammanband med andens gåvor kan man läsa att gåvorna är olika men anden den samma. Om man travesterar den versen lite så kan man säga att synderna är olika men människan den samme. Oavsett om man varit med i en församling i trettio år eller är på väg in så kommer vi att bära på synder. Och just därför behöver vi Jesus. Behovet och viljan att följa måste vara grunden för församlingens medlemskap. Inget annat. Generellt tror jag att församlingen kan vara säker på att den är fel ute om medlemmarnas karaktär eller för den sakens skull, verksamheten, får mer uppmärksamhet än Jesus.

Jesus kallade alla att följa honom och han sökte upp de som behövde honom. Men man kan också se att han inte på något sätt blundar för synderna. Äktenskapsförbryterskan som han just räddat till livet skickar han iväg med orden, gå och synda inte mer. Och i mötet med Levi kan man se att han faktiskt erkänner uppdelningen mellan friska och sjuka. Precis som läkaren vill göra sin patient frisk så vill Jesus göra syndaren rättfärdig. Sen kommer vi aldrig att bli friskförklarade förrän vi ironiskt nog dör och inleder ett nytt liv i himmelen.

När vi väljer att följa Jesus så kommer vi också att mer och mer efterlikna honom. Men den resan är en del av efterföljelsen, inte en förutsättning. Läkaren räknar inte med att vi blir friska innan vi kommer till mottagningen. Men om vi inte börjar friskna till något efter han inlett behandlingen så inser han att något är fel.

Jag önskar att vi i församlingen skulle locka till oss syndarna, de svaga. De deprimerade, sjukskrivna, förtidspensionerade, kriminella och missbrukarna. Och jag önskar att vi kallade till oss alla de vanliga svenskar som inte tror att de duger för varken Gud eller vår gemenskap. För att bygga en miljö som omsluter dessa människor tror jag verkligen att vi måste börja med att själva inse att vi duger. Att allt det som vi har dåligt samvete för säkert inte är särskilt bra, men det är inte avgörande för vår kristna tro.

Vi får vila i Guds armar som vi är. Precis så nedsölade med synd som vi är. Ska du vänta med att söka mer av Gud i ditt liv tills du blivit av med den och den synden eller lyckas be och läsa bibeln bättre så kommer du varken att lyckas med din helgelse eller komma närmare din skapare. Endast hos honom kan vi

börja bli mer som han. Men hur kommer man då närmare honom om inte genom bön och bibelläsning.

Häromdagen låg jag i hängmattan och funderade på synder jag skulle behöva bli av med i mitt liv. Funderade på hur jag skulle kunna skärpa till mig vad det gäller den egna andakten. Alla kraven blev som en hård klump i magen. Jag saknade tro på mig själv och på Gud. Men så kände jag bara hur en frid började smyga sig fram inom mig. Den fantastiska naturen, Guds skapelse, liksom omslöt mig.

Kanske var det en känsla av att också jag är en skapelse. Att jag inte är en Gud som kan klara allt. Jag fann en enorm vila i att alla de saker som jag kämpade med i mitt kristna liv inte har någon som helst betydelse för min frälsning. Jag tillhör Gud lika mycket som fåglarna över mig och gräset under mig. Mitt ja till Jesus var det enda som krävdes. Där pratade jag inte om nåden, där fick jag verkligen känna den. På ett sätt som jag aldrig kommer lyckas med accepterade Gud mig precis som jag är. Och han accepterar dig precis som du är. Följ honom i den tron så är jag övertygad om att vi också kommer att bli förändrade mer till hans avbild.